
EMBERI DOKUMENTUM

FAGGATÓ

DARUSI PÁL

Darusi Pált faggatom ma . . . Darusi Párról azt kell tudni, hogy Becskereken él, és kertész. Az, amit én tudok róla, és amit még nagyon sokan szintén így tudnak, hogy Darusi Pál nagyon szereti az embereket, és nagyon szereti a szakmáját. Így van ez?

Hát, ebben igazad van. Először a szakmánál kezdeném. Azt tényleg nagyon szeretem, és sokat tettem érte. Ilyen komplexumban éltem, hogy nem tudtam az egyetemet befejezni, ezt próbáltam pótolni azzal, hogy nagyon sokat olvastam és utaztam, hogy ezt a hiányosságot valahogy pótoljam. És a kolléga itt, Vajdaságban, ahogy ezt viccből szokta mondani, mi, kertészek olyanok vagyunk, mint a cigányok: mindannyian rokonok vagyunk, akárhova mégy vannak kollégák, a régi Jugoszlávia területén is nagyon sokan vannak, de hát Európa-szerte is.

Ahhoz, hogy valaki szeresse a munkáját, olyan munka kell, ami sok pénzt hoz a konyhára. Vagy az ember anélkül is tudja szeretni?

Hát, nem hiszem, hogy materialista vagyok, inkább alapvető elvem, hogy a jót és a rosszat megosztom az emberekkel. Így az alkalmazottakkal, a barátokkal, a testvérekkel, a rokonokkal, a szomszédokkal. De hogy szeresse a munkáját, biztos, hogy nem utolsó helyre kell hagyni az anyagot, de indirekt kell ezt csinálni. Nem azért vetek meg ültetek, hogy ebből majd ennyit keresek, mert ha esetleg úgy történt, hogy ez megfordult a fejemben, akkor éppen nem sikerült. Ezt azért kell csinálni, mert ez a világ rendje, és ezt jól kell csinálni, mint ahogy a csillag megy az égen, és akkor hát majd terem, és ebből természetesen meglesznek az anyagiak is.

Az embereket is szereti Darusi Pál. Ebben is egyetértünk . . .

Hát, azt hiszem, hogy ez a legnagyobb gazdagság . . . Nem tudom, sokszor már úgy megfordult az eszemben – hogy ez mennyire egészséges vagy nem –, de nagyon szívesen teszek az embereknek szívességet, így a szomszédoknak. Például egy olyan dolgot mondok, amin sokan most elmosolyodnak, de nekem nem volt még sose rossz szomszédom. Fölmértem a helyzetet, és hát úgy közelítettem meg, és abból csak egymásnak hasznunk volt. Láttam, akivel közelebb lehetett, azt közelebb engedtem, vagy közelebb mentem, akivel távolabb, annak csak jó napot, de megértettem. És hát így van ez a családban is nagyjából, meg a barátokkal, a kollégákkal, és azt hiszem, hogy a legboldogabb az a napom, amikor valamit tehetek valakinek – jót. Volt egy idős ismerősünk itten – közös ismerősünk –, a Váradi Jóska bácsi, és a Petőfi évi közgyűlésén egyszer így vitáztam, hogy az amatőrök azért különös emberek, hogy adnak a közönségnek szépet, jót, és ha a közösség örül, hogy azt kapta, amit ők játszottak, énekeltek, akkor boldogok. Tehát tulajdonképpen az lehet igazán boldog ember, aki tud adni, és hogyha azt boldogan el is fogadják, akkor az még plusz . . .

Visszatérnék a szakmához . . . Ahhoz, hogy Darusi Pál kertész lett, ahhoz szükség volt-e ahhoz, hogy falusi parasztyerek legyen? Vagy anélkül is esetleg kertész lett volna?

Hát, tudod, ez 55-ben történt, amikor elmentem inasnak, és ez egy olyan fogalom volt . . . és emlékszem, a mi nyolcosztályos iskolánkból, amikor szétszéledtünk, hogy hárman–négyen mentek csak gimnáziumba, a többi – akárkivel így beszélgettünk a gyerekek közül – főleg szakmára: cipész, borbély, és én akkor csináltam egy ilyen listát, amire körülbelül hajlamom volt. Ide rákerült az asztalosszakma, a szobafestő, és akkor, már akkor tizennégy éves fejjel analizáltam: hát nincs eléggé ügyes kezem, hogy szépen fessek, úgy éreztem, hogy a szobafestőnek ez kell; asztalos szerettem volna lenni, pintér szerettem volna – ilyen faragó –, meg szerettem a természetet. És akkor egy alkalommal ülteték a virágot a városban, és odasompolyogtam, és megkérdeztem, hogy én elmennék kertészinasnak, hogy elvállalnának-e. Mondták, hogy menjek be a városi kertbe az irodába, elmentem, és akkor ez így lett.

Merem állítani, éppen tegnap Zentán az egyik kollégámmal, Szerb Bálinttal beszélgettünk, és ő sincs még hatvanéves, és egészségileg eléggé ki van borítva, és mondja, hogy tudod, kiskomám, ez a szakma megcsinált bennünket. Mert egész embert követel, elég sokat kell tudni, sokat kell dolgozni, ott kell lenni, ha hideg van, harcolni a hideg ellen, nyáron a meleg ellen, öntözni, kapálni, mindig résen kell lenni – nyugodtan nem lehet aludni, ezt a parasztemberek értik meg a legjobban, mert ők is ezt csinálják. És hát amellet mostan – hát nem azért mondom, hogy az ember hengegjen –, de legalább ezer növényt kell ismerni, azoknak a latin neveit, a familiáját – egy iparosembernek ez nem is kevés –, azoknak a szaporítását, azoknak a betegségeit, azoknak a csínját-bín-

ját, hogy azokból a növényekből hasznot is húzzon. És ezért nehéz szakma, de valahogy így van az életben: minden, ami nehezebb, az szebb is . . .

Én Darusi Pált úgy ismerem, hogy mindig el van késve, mindig siet valahova, de azért a Petőfiben, a becskerei Petőfi kultúregyesületben, ha megmozdulás van, ha bál van, vagy ha a segítségére szükség van, akkor ott van. Úgy érzem, ez rendkívül fontos dolog az életében . . .

Hát, ezt tényleg jól érzed, mert ez tényleg így van. És nem most, hanem húsz-harminc év óta . . . Az az érzésem, hogy az emberek a mindennapi gondjaik mellett nem is törődnek a nemzeti kultúrájukkal. És sokszor így analizáltam, hogy nekünk van. És ha nem törődünk vele, úgy, ahogy ezt Tolsztoj mondta: aki nem törődik a jövőjével, annak nincs is. Hát ezt ápolni kell, ezeket a hagyományokat, ezt a kultúrát, és amellet, hát, szeretem is az irodalmat, szeretem a táncot, a zenét, és hát a Petőfiben mindig elég sokat tettünk – mert mindig voltak jó páran, akik ezt csinálták –, és merem állítani, hogy az egyik jobb művelődési egyesület. 45 májusában alakult meg, jövőre lesz az 50. jubileumunk. Soha nem voltunk valami extra eredményesek, de mindig ott voltunk. És most, mikor analizáljuk, hogy értünk-e valamit, az elmúlt időszakban voltak idők, amikor a zrenjanini község területén negyven művelődési egyesület működött, és hát mi ott voltunk, azok között voltunk . . .

A negyven között . . .

A negyven között . . . És most, amikor alig maradt egy-kettő, a Petőfi se jobb, se rosszabb, mint az elmúlt időszakban. Szóval, ez a bizonyíték arra, hogy a Petőfinak igen jó gyökérrendszere van, igen jól csinálta a dolgokat, most is, szegényesen, de csinálgatjuk. Hát nagy dolgokat nem lehet csinálni, mert hát elég kis emberek vagyunk mi – de hogy vagyunk, az már sokat tesz . . .

A múltkor hallottam – nekem rendkívül szimpatikus ez az ötlet –, hogy a Petőfiben játszóház van? Így nevezik?

Igen. Azért alapítottuk meg, mert tulajdonképpen borzasztó gyorsan pereg a világ, és a hagyományos módszereken talán változtatni kell. Régen, mikor nem volt a televízió, a video, akkor hát az emberek jobban el-ellátogattak. Mostan ez inkább kevésbé történik az utóbbi időben, és hogy – ezt kertészszemmel mondom – jó növényeket tudjon az ember nevelni, az elsődleges, hogy jó palánta legyen. És a palántanevelést már négy-öt éves korában kell elkezdeni az embernek, és hetente egyszer ezek a kisgyerekek, óvodás gyerekek főleg, elsősök, bejönnek a Petőfibe, van ott két-három kedves pedagógus, akik foglalkoznak velük, játszanak – egyszerűen mókázni –, és én úgy gondolom, hogy már ez az egy év lefolyása után elértük – az én unokám is, aki ott van, tele szájjal mondja szerdán, hogy: Megyünk a Petőfibe! –, szóval, ő már otthon

van. A többit aztán átveszi, és viszi tovább annak idején. És ha ezt sikerül tovább csinálni – és én bízom benne –, akkor már amit akartunk, azt elértük . . .

Mennyire fontos az, hogy Darusi Pál – mert elég gyakran találkozunk, mert ismerjük egymást elég régóta, és Csernye nem marad ki a beszélgetésből sose – Csernyéről jött, hogy csernyei származású?

Hát, sok mindenre az ember szívesen gondol, de úgy érzem, hogy a szülőfalumat külön szeretem, és büszke is vagyok rá. Egy csendes, békebeli falu, és nagyon sok rendes, szorgalmas ember van ott, és úgy érzem, valahogy hasonlók is Magyarcsernyére, és ha csak lehet – ha ott is valami megmozdulás van, az ember szívesen segít, és most is az egyik tanító bácsi, a Tanók tanító bácsi megírja a falunak a történetét elég jó sikerrel, és hát ezt is támogatni kell, és úgy gondolom, hogy ezt a gyökörendszer is ápolni kell, hogy ha az ember tovább akar fejlődni. Nem szabad onnét kiszakadni.

És ezt hogyan lehet ápolni mondjuk egy kertésznek? Egy falu monográfiáját?

Hát, mondjuk, ezelőtt egy huszoneve csináltak a falu központjában egy parkot, akkor az ember elment, és belesegített, amit tudott; akkor az iskolában csináltak egy ilyen . . . az új iskola körül építettek egy ilyen parkot – akkor oda is belesegít, akkor ha valaki megkéri valami szaktanácsra a faluban, hogy a háza táján akar valamit, hát akkor oda is belesegít a szakmában, ugye, és akkor megkértek, hogy a nőszervezetben a virágról tartsak előadást, akkor oda is belesegít az ember – hát így. Ha kell, ott van az ember . . .

Magyarcsernyéről, a falu széléről indult el Darusi Pál, és ezt még nem mondtam ki – lehet, hogy már más kimondta –, módos embernek tartják ma . . . Hosszú volt az út, vagy nehéz, vagy ez nem is így van?

Hát, nem tudom. Tudod, ez most egy kicsit olyan mellbe vágás, ha azt mondd, hogy „módos”. Tulajdonképpen tényleg nagyon szegények közül – szegény családból származom –, de nagyon. És mostan ebben a nehéz világban sűrűn mondom, hogy ha létezne olimpia a szegénységről, akkor én biztos valamilyen érmet nyernék, mert én ott otthon voltam a szegénységben. És ez, ami most történik, most csak szedjük vissza azokat a régi módszereket, hogy az ember megmaradjon, ugye. Nem tudom, azt tudom, hogy mondjuk rá, nagyon sokat dolgoztunk, és azt nem kell külön hangsúlyozni, hogy jól nősült az ember, hogy szorgalmas, megértettük egymást, és csináltuk. Egy, az biztos . . . öreganyám azt így mondaná: hogy a jó Isten látja a lelkem, hogy nem loptunk. De elég sokat összeszedtünk. Csináltuk. Talán ez egy olyan szakma is, hogyha ezzel sokat dolgozol . . . az államnak is iparkodtunk, tudod, már '66-ban kivették ezt a . . . előbb az ilyen honoráris engedélyt, hogy dolgozzunk munkaidő után, aztán a feleségem volt iparos, aztán mi voltunk ilyen magániparosok,

ugye, és hát csináltuk, csináltuk, csináltuk . . . Na, nem voltunk nagyon igényesek. Igényesek nem voltunk az öltözködésben, és mindig Renault-kat hajtok, a régít lehajtom – most is kétszázhuszezer van a kocsiiban benne, de hát megy . . . És elég sokat utaztunk. Esetleg az, hogy tagjai voltunk a Szlovén Kertészegeyesületnek több mint húsz évig, és azok évente egy-két ilyen kirándulást rendeztek Nyugatra, és azt hiszem, hogy ez nagyon sokat segített . . . és mentünk Hollandiába, Franciaországba, Németországba, Olaszországba, ahova érdemes volt. Ezt kellene itt is csinálni, és hiszem, hogy ha majd egy kicsit rendeződnek majd nálunk is a soraink, hogy a fiatalok ezt majd így fogják csinálni, mert az utazás és a kopírozás, az sokat jelent az életben.

Még egy picit a múltról. Újabban egyre többen szidják a kommunistákat, és van, aki szégyelli is, hogy kommunista volt. Te nem szégyelled, hogy kommunista voltál?

Nem szégyellem. Nem szégyellem. Először nem szégyellem, mert én abból tényleg nem csináltam semmilyen hasznot. És az olajgyárban mindenféle-fajta, ami csak lehetett – ifjúsági elnök, szakszervezeti, munkástanács, igazgatótanács –, ilyen elnök voltam. A feleségemet nem tettem állásba, lakást nem kértem, diplomát nem szereztem – nem azért talán, hogy nem . . . hát, ment az, minden ment a maga rendjén. Nekem az volt az érvem, hogyha egyedül tudtam valamit teremteni: házat építesz, a feleségemnek is munkahelyet egyedül csináltunk. No, de sokszor azért megfordul a fejemben, hogy miért is voltam tulajdonképpen.

Tudod, ha valaki a falu szélén születik, és az egyik nagybátyja kanász, az apja béres, a másik szolgálóember, és egy olyan környezetbe jut, ahol embert látnak benne, embert látnak benne, és megállnak vele emberségesen beszélni, akkor mindenkinek, azt hiszem, jólesik. No, én amikor egész fiatal voltam, az ifjúsági szervezetben kezdtem dolgozni, akkor hát talán fölfigyeltek rám, hogy én ezt elég becsületesen csinálom, és akkor hát egy kis hátszéllel ment a dolog. Sohasem akartam magas pozíciókra, mert én sokkal jobban éreztem magamat a földön. . . . Mikor éreztem, hogy most már magasabbra kell menni, akkor fogtam magamat, és akkor a helybeli politikai szervezetek legszűkebb körében dolgoztam – elmentem privátnak, önállóan. Mindenki kérdezte, hogy most mi történt velem. Hát én így érzem jól magamat. De hát én tovább csináltam a dolgokat. Mindig azt mondták: neked a túloldalon kellene lenni, az oppozícióban. Hát én elvileg elfogadom ezt, ezt a demokráciát, ezt a . . . amit az a párt akkor hangosan mondott, és amikor visszavezetem a dolgot, akkor látom, hogy tulajdonképpen hol is voltak ott a hibák: hogy abba a zsákba, ha többet vesznek ki, mint amennyit tesznek, akkor az kiürül egyszer. Hát így volt a szocializmus is, ugye. – Tudod ezt a Biblia valahogy meg is írta. Hogy Jézus Krisztus, mikor – mert én a keresztény vallást eléggé tudom, mert volt egy nagyon talpraesett öreganyám, aki gyerekkorunkban sokat ránk ruházott ebből a tudásból –, és . . . mikor Jézus Krisztus föl volt feszítve, akkor két lator volt jobb és bal oldalról.

S az egyik, mikor megkérdezte, hogy megbánta-e a bűnét, azt mondta: nem, a másik meg: igen. És akkor az, amelyik igen, hát az azt mondta, az atyám majd megbocsát, és az Úr mellett lesz a helye. És hát ez így van a mindennapi életben, úgyhogy nem az a jó ember, aki nem téved, hanem az, aki beismeri, hogy esetleg tévedett.

Ismered a Bibliát is. Újabban nagyon sok az új, idézójelben hithű keresztény katolikus. Én ezeket ilyen divatkatolikusoknak tartom. Te nem estél talán át a ló másik oldalára?

Nem, nem. Nézd – úgy gondolom, hogy ezt nem rosszul csináltam –, én amikor azon a másik oldalon voltam, nagyon sokszor meghívtak a nővérkék, hogy segítsek valamit a kertjükben – én azt nagyon szívesen csináltam, az egyházban is, a parókián megkértek, a rózsákat, citromjuk volt –, és akármikor találkoztunk az utcán, emberségesen beszélünk, és én nem vagyok kimondottan a vallás ellen, csak nem szeretem, hogyha a vallást mint ópiumot adagolják az embernek. A vallás, a Biblia, és amit a vallás évszázadokon, -ezredekén keresztül összeszedett, az az emberiség története és tapasztalata. Ezt így kell ismerni, akkor abból rengeteget lehet tanulni. Nincs ottan semmi olyan, ami ártana az embereknek. Csak az úgy szokott lenni, hogy úgy, ahogy az egyik oldalon kihasználják, aztán az embereket ópiumozzák, ugyanúgy a másik oldalon is, akkor az egy kicsit, úgy gondolom, hogy árt a szélesebb tömegeknek. Én ezt így látom . . .

Nehéz-e Becskereken, itt Bánátban – mondjam így, keményen? – magyarnak lenni, maradni?

Tudod, mindenesetre van egy természetes folyamat, hogy meddig leszünk magyarok. Ugyanúgy, ahogy Zilahy megírta, hogy A lélek kialszik . . . Hát itt is biztosan egy természetes folyamat játszódik le. Nehéznek biztos, hogy nem nehezebb, mint másutt. Én gazdagabbnak érzem magam azért, hogy itten a más nemzetekkel éltünk. Azt merem állítani, mert ha ezt nem így mondanám, ahogy van, akkor hazudnék, hogy harminc évet laktunk egy utcában, ahol harminc – éppen harminc szomszédunk volt –, és soha nem mondhatom, hogy volt valami problémám amiatt, hogy magyar voltam – egyedül voltunk magyarok –, és hogy most milyen magyar voltam – nem tudom. De azt tudom, hogy tizenegy magyarországi lapot járattunk, majdnem, ez a harminc év alatt. Ott volt a Ludas, ott volt a Nők Lapja, a Kertészet – főleg szaklapok voltak –, szóval jelentett nekem valamit a magyarság. Amivel szoktam hencegni, hogy amikor én kisgyerek voltam, minékünk egyetlenegy könyvünk nem volt a házban, és ahogy megnősültem, azóta legalább három ezer van. És hát ezt is ez idő alatt vettük, vásároltuk – mert szerettük –, és főleg magyar könyv. Szóval, jelentett valamit a magyarság. De hát ez valami intim énnekem. Én úgy mondom: az én nemzeti érzésem, az olyan, mint az én érzésem a család iránt, a feleségem iránt

– ami hát intim valami. De a kultúrát szerintem ápolhatjuk, különösen most, a technikának köszönhetően, hogy hát nézheti az ember a tévét, videót, most már ez nem probléma, mint régebben volt, és úgy gondolom, hogy nem is kell hogy szégyelljük a nemzetünk kultúráját, mert van ott nagyon sok értékes, de kimondottan tényleg soha nem éreztem, hogy magyar vagyok.

Egypár jó baráttal is, mikor ezek a témák vannak, merthogy ilyen divatos idők vannak, hogy erről muszáj vitázni, még egytől sem hallottam volt, hogy mondta volna, hogy őneki lett volna valami diszkriminációja azért, mert más nemzethez tartozott.

Ellenben, azt hiszem, ebben egyetértünk, hogy kevés olyan és valószínűleg nemcsak bánáti magyar ember van, aki igyekszik magyar könyveket olvasni, aki magyar folyóiratokat is vásárol, és még a Petőfibe is rendszeresen eljár – Becskerekéről lévén szó . . . Mi van azokkal a magyarokkal, akik nem igénylik, akik nem akarják – itt, Bánátban, ahol főleg szláv közegeben élnek a magyarok?

Tudod-e, biológiaiilag nézve tulajdonképpen egy nemzethez tartozni, az már egy faj. Az már genetika. Nem lehet azt olyan gyorsan kicsupálni, azt a gyökérrendszert, ami – én ezt a szakmából nézem –, ami egyszer honos. Az elfelejti esetleg a nyelvét, de a fajta csak ott van. És énnekem ebből van egy elég jó – úgy gondolom – reális meglátásom. Ugyanúgy, ahogy most . . . ezelőtt száz évvel kezdődött a nemzeti hovatarozás nagy divat lenni – azok a nemzetek, akik elkéstek, azoknál mostan nagy divat, ugye –, én hiszem, hogy talán még száz év sem kell, hogy európai emberek legyünk. Mindenki megtartja magának a nemzeti fajtáját, ugyanúgy, ahogy van savanyú alma, borízú alma, kásás alma – de alma az mind –, így lesznek a nemzetek is, és hát egyik jobb, mint a másik, ugye . . . De azt hiszem, hogy ezek a viszályok ezen a nemzeti dolgokról, majd ilyen kontinentális viszályok lesznek, hogy európai ember – az lesz az álló, és akkor jönnek az afrikai, ázsiai, mindenki az állón akarja majd kipróbálni, hogy mire képes, és ez a nemzet veszt az erejéből, ez a nemzeti hovatarozás, habár ez fontos, és kell, mégis úgy, mert ez még egy plusz – még egy plusz az életben . . .

. . . amellelt, hogy ember az ember . . .

Igen.

A múltkor, amikor találkoztunk, akkor elég szomorúan mondtad, hogy az elmúlt egy esztendőben tíz-egynéhány jó barátot elveszítettél, akik meghaltak. De én tudom, hogy sok olyan barátot is elveszítettél, akik elmentek, eltávoztak, elköltöztek . . . Ilyen gondolat nem fordult meg a fejedben? Mert ha valakinek komoly tőkéje van, állítólag, és szorgalmas is, és talpraesett is, és jó szakmája van – márpedig Darusi Pál, azt hiszem, hogy ilyen ember –, annak el kellett volna már mennie, mert kint jobban lehet érvényesülni . . .

Tudod, abszolút nem gondoltam arra, hogy most szedjük a sátorfánkat, és kimegyünk. Ilyesmire nem gondoltam. Nohát, hallod, hogy egyik is elmegy, másik barátod is elmegy . . . Ez az elmenés, ez az elmenés, ez volt a 30-as években sláger. – Az egyiknek sikerül, majd a másiknak, sajnos, nem. Én, ahogy tudom, hallva az idősebbektől, ez most egy ilyen harmadik népvándorlás. 18-ban, amikor Vajdaságot hozzásátolták Szerbiához, akkor is volt egy komoly népvándorlás, és amikor úgy reálisabban megnézzük azokat a 20-as, 30-as éveket a két világháború között, majdnem jobban jártak azok, akik maradtak. Aztán 45-ben, 42-ben, 43-ban, akkor is volt egy ilyen népvándorlás, akik maradtak, jobban jártak. És hát most ez a harmadik, mondjuk, úgyhogy ebben az elmúlt században – úgy, ahogy én szoktam mondani: hogy háromszor ránk szakadt már az ég, és talán egyszer majd ez is megáll, de azt hiszem, hogy akik maradtak, azoknak nehezebb, mert válásnál mindig nehezebb annak, aki marad, de . . . úgy gondolom, hogy a nagy átlagban jobban járnak, és hát mindenki nem mehet.

Én például személyesen, itt vannak az idős szülők, ezeket nem hagyhatja az ember. Másodsor van egy elvem, amiben én nagyon hiszek, hogy a többi nemzetekkel, akikkel itt élünk együtt – a szerbek, a szlovákok, a románok –, hogy a nagyon nagy átlag és a többség, azok rendes emberek, és ezekkel a rendes emberekkel akarnám osztani a jót és a rosszat a véksőkig: ami lesz az ő sorsuk, az legyen az enyém is . . . Ez az én nézetem, és ezt nem is olyan tragikusan nézem, én bízom benne, hogy ezen a részen itten, mert nagyon pozitív emberek élnek, elég sokat utaztam, és ahogy ezt mondjuk, ezen az égalján rengeteg energia van az emberekben, és biztos, hogy lesz majd olyan ember, aki ezt az energiát pozitív irányba fogja majd terelni, és ha ez az energia pozitív irányba fog majd haladni, akkor majd tudunk mi jót is csinálni.

Van egy szerencsétlen sorsunk, hogy ezek az emberek itt minálunk nem akarnak gazdagok lenni – átlagban –, mindenki boldog akar lenni, és sajnos, a jelen pillanatban ebből a boldogságból is jó lefaragtak, de ha abból egy kicsit visszaadnak, akkor minekünk már minden meglesz . . .

*Elhangzott az Újvidéki Televízió Faggató című műsorában 1994. március 7-én.
Az interjút Rácz József készítette.*